

РЕШЕНИЕ

№ 403

гр. Плевен, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря МАРИ СЛ. ЙОНЧОВСКА
като разглежда докладваното от ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА Въззивно гражданско дело № 20214400500789 по описа за 2021 година

Производство по чл. 307 ал. 3 вр. чл. 308 вр. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 1140/16.07.2018 г. по гр.д. № 423/2018 г. Плевенския районен съд е осъдил на основание чл. 8 ал. 1 от ЗАЗ Г. П. Г. с посочени ЕГН и адрес в гр. Долни Дъбник да заплати на А.Д.Д. с посочени ЕГН и адрес в гр. София сумата от **4 136,55 лв.** представляваща арендно плащане по договор за аренда на земеделски земи от 08.01.2013 г., № 3, том I, рег. № 105/2013 г. на нотариус Р.И. за стопанската 2016/2017 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата. Със същото решение Плевенският районен съд е осъдил на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК Г. П. Г. да заплати на А.Д.Д. сумата от **519 лв.** за направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение, сумата от **280 лв.** за депозит на вещото лице и сумата от **165,46 лв.** за държавна такса.

Недоволен от така постановеното решение е останал въззивника Г. П. Г., който чрез пълномощника си адвокат Й.Я. от ПлАК обжалва пред ПОС в законния срок. Във въззивната жалба се излагат доводи за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на атакувания съдебен акт. Според въззивника неправилно ПлРС е приел, че с платената до момента от

въззивника на въззиваемия парична сума в размер на **16 850 лв.** съгласно безспорно подписаните от въззиваемия 3 бр. РКО от 27.12.2014 г., от 01.12.2015 г. и 26.11.2016 г. не е платена арендната цена за стопанската 2016/2017 г., при положение, че една годишна месечна вноска по договора за аренда е в размер на **4 136,55 лв.**, а за четирите стопански години от сключване на договора до стопанската 2016/2017 г. дължимото арендно плащане е в общ размер от **16 546,20 лв.**. Според въззивника неправилно ПлРС не е отчел извършените авансови арендни плащания без да съобрази установената договорна практика между страните по договор за аренда от 2008 г., при изпълнението на който също са извършвани авансови плащания на арендната цена от арендатора на арендодателя. Според въззивника без правно значение е начинът на осчетоводяване на платените от въззивника на въззиваемия парични суми, тъй като това се извършва от счетоводната фирма обслужваща въззивника като земеделски производител и същата е извършвала собствена преценка дали сумите да бъдат осчетоводени като разход за съответната година, като разход за годината на плащане или като авансово плащане за следващата година. Според въззивника от значение е договорения между страните размер на арендното плащане в размер на **30 лв./дка** и при положение, че до датата на образуване на делото въззивника е заплатил на въззиваемия сумата от **16 850 лв.** следва да се приеме, че платената сума покрива задължението на въззивника към въззиваемия за стопанската 2016/2017 г.. Моли се въззивния съд да постанови решение, с което да отмени решението на ПлРС и да постанови друго, с което да отхвърли изцяло предявения иск с правно основание чл. 8 ал. 1 от ЗА. С жалбата се претендират направените по делото разноски за двете съдебни инстанции. Представени са квитанция за внесена държавна такса по въззивната жалба и договор за правна помощ.

В срока за отговор по чл. 263 ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна А.Д.Д. чрез пълномощника му адвокат Г. Г. от ПлАК, с който се оспорва основателността на въззивната жалба. Според въззиваемия извършените плащания по договора за аренда преди подаване на ИМ касаят дължимите арендни вноски за предходните стопански години, като всеки от представените по делото 3 бр. РКО удостоверява плащане за съответната стопанска година, в която е издаден и не е налице авансово плащане на арендната вноска по договора за процесната стопанска 2016/2017 г.. Според въззиваемия в полза на този извод е заключението на приетите по делото експертизи, тъй като приетата съдебно-графологическа експертиза е доказала, че оспорените РКО са неистински документи, а приетата съдебно-икономическа експертиза е доказала, че плащане за стопанската 2016/2017 г. не е отразено в счетоводството на въззивника и липсва отнесено авансово плащане за стопанските години с оглед възраженията на въззиваемия. Според въззиваемия представените по делото доказателства доказват наличие на устна договорка между страните за арендно плащане в размер на **50 лв./дка** и това е обяснението на размера на

извършените плащания за предходните стопански години. В заключение се моли въззивният съд да отхвърли въззивната жалба и да потвърди обжалваното решение на Плевенския районен съд, като присъди на въззиваемата страна направените по делото разноски.

При първото разглеждане на делото по реда на чл. 258 и сл. от ГПК пред Плевенския окръжен съд е постановено решение № 455/21.11.2018 г. по в.гр.д. № 629/2018 г. по описа на съда, с което решение № 1140/16.07.2018 г. по гр.д. № 423/2018 г. на Плевенският районен съд е отменено и вместо него е постановено друго, с което предявеният иск с правно основание чл. 8 ал. 1 от ЗАЗ от А.Д.Д. против Г. П. Г. е отхвърлен като неоснователен и недоказан. От мотивите на решението се установява, че за да достигне до тези правни изводи въззивният съд е приел, че към момента на предявяване на исковата молба на въззиваемия вече е била изплатена от въззивника сума в общ размер на **16 850 лв.**, като плащанията са осъществени в брой с трите приложени по делото РКО. Въззивният съд е приел, че с оглед отразеното основание за плащане в тези документи, които са с характер на разписки, следва да се приеме, че сумите са платени в изпълнение задълженията на въззивника, в качеството му на арендатор по процесния договор за аренда на земеделска земя от 08.01.2013 г. и при липса на друго основание за получаване на сумите по трите РКО извън съществуващото между страните арендно правоотношение. Като е съобразил договорената между страните дължима годишна арендна вноска в размер на **4 136,55 лв.**, липсата на доказателства страните да са постигнали съгласие за изменение на арендния договор досежно размера на арендната вноска по реда на чл. 16 от ЗАЗ и обстоятелството, че от възникване на правоотношението между страните по арендния договор до завеждането на делото са настъпили падежите на арендните вноски за четири стопански години – 2013/2014 г., 2014/2015 г., 2015/2016 г. и процесната 2016/2017 г. и общо дължимата рента за четирите стопански години в размер на **16 546,20 лв.** въззивният съд е направил извод, че въззивникът е заплатил на въззиваемия всички дължими суми по арендното правоотношение, в т.ч. и арендната вноска за стопанската 2016/2017 г., като дори изплатената от него обща сума надвишава размера на задължението му по договора. Според въззивният съд установените от вещото лице поправки и допълнения в разходните касови ордери, с които е извършено плащането, по никакъв начин не опровергават този извод, тъй като същите не касаят отразените в документите факти, релевантни за извършеното от въззивника

изпълнение с погасителен ефект, а с полагане на подпис от въззиваемия върху трите ордера /разписки/ същият е признал и удостоверил получаване на сумите от въззивника на посоченото основание. Въззивният съд е приел също, че осчетоводяването на изплатените с ордерите суми и в частност липсата на осчетоводени авансови плащания по тях е ирелевантно за спора, тъй като касае единствено фискалната изправност на въззивника в качеството му на земеделски производител.

С решение № 60211/06.10.2021 г. по в.гр.д. № 1135/2021 г. на ВКС, IV г.о. на основание **чл. 303 ал. 1 т. 2 от ГПК** влязлото в сила решение № 455/21.11.2018 г. по в.гр.д. № 629/2018 г. по описа на Плевенския окръжен съд е отменено и делото е върнато на Плевенския окръжен съд за ново разглеждане от друг въззивен състав, което следва да започне от фазата на събиране на доказателства съобразно изложеното в мотивите на решението за отмяната. От мотивите на решението на ВКС се установява, че са налице две от хипотезите, осъществяващи основанието на **чл. 303 ал. 1 т. 2 от ГПК**, тъй като при постановяване на решението въззивният съд не е могъл да вземе предвид извършването на престъплението по чл. 309 ал. 1 от НК от въззивника и следващата от него истинност на трите преправени РКО за установени по надлежния съдебен ред с влизане в сила на 08.12.2020 г. на решението по чл. 78а от НК на наказателния съд, както и да съобрази неговата задължителна сила по чл. 300 от ГПК, в който случай би достигнал до други правни изводи, респ. до краен резултат на гражданскоправния спор, различен от постановления. Според ВКС връзката между престъпното деяние на въззивника и следващата от него неистинност на трите преправени РКО от една страна и решаването на гражданскоправния спор от друга е изрично установена с влязлото в сила решение по чл. 78а от НК, тъй като в него е изрично посочено употребяването от страна на въззивника на трите РКО именно по гражданското дело, както и целта на тази употреба – за да докаже въззивникът, че не съществува именно процесното по делото парично задължение за стопанската 2016/2017 г.. От мотивите на решението на ВКС се установяват указанията му за приемане като писмени доказателства по делото при новото му въззивно разглеждане решение № 373/15.07.2020 г. по НАДХ № 675/2020 г. на ПлРС и решение № 142/04.12.2020 г. по ВНАДХ № 636/2020 г. на ПОС, с което е потвърдено решението на ПлРС.

В съдебното заседание при повторното разглеждане на делото въззивника не се явява, но чрез пълномощника си адвокат Д.Д. от ПлАК изразява становище, в което поддържа въззивната жалба и претендира направените по делото разноси. Позовава се на ново писмено доказателство, представено по делото. Представя договор за правна помощ и списък на разноските.

Въззиваемата страна не се явява, но чрез пълномощника си адвокат И.П. от САК поддържа отговора на въззивната жалба и изразява становище за

нейната неоснователност и претендира направените по делото разноски. Представя договор за правна помощ и списък на разноските. В депозираните писмени бележки по делото адвокат П. се позовава на новото писмено доказателство – влязлото в сила решение по чл. 78а от НК и обвързващата му сила по чл. 300 от ГПК за гражданския съд съгласно задължителните указания и разяснения, дадени в т. 15 и мотивите към нея по ТР № 6/06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, както и на мотивите на решение № 60211/06.10.2021 г. по в.гр.д. № 1135/2021 г. на ВКС, IV г.о.. Изразява се становище за неотнositимост на представеното от въззивника в откритото съдебно заседание писмено доказателство, тъй като касае неизплатена рента за стопанската 2017/2018 г.. Според въззиваемия от 26.11.2016 г. липсва постигнатото съгласие между страните за заплащане на рента в размер на 50 лв./дка, поради което рентата е претендирана в посочения в договора размер.

Въззивният окръжен съд, като обсъди оплакванията, изложени в жалбата, взе предвид направените доводи, прецени събраните пред първата инстанция доказателства в тяхната съвкупност и по отделно и съобрази изискванията на закона, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259 ал. 1 от ГПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана от съда.

С ИМ депозирана пред ПлРС ищецът А.Д.Д. е предявил против ответника Г. П. Г. иск с правно основание чл. 8 ал. 1 от ГПК за сумата от **4 136,55 лв.**, представляваща дължимо арендно плащане за стопанската 2016/2017 г. по договор за аренда на земеделски земи от 08.01.2013 г., сключен между страните, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска – 16.01.2018 г. до окончателното изплащане на сумата. В ИМ ищецът е посочил, че при упълномощаването на ответника да сключи договора като негов пълномощник и сам със себе си като арендатор е бил сключен процесния договор за аренда на 08.01.2013 г. на 137,885 дка земеделска земя. Твърди, че страните са имали уговорка да се заплаща рента в размер на **50 лв./дка**, която е заплащана от ответника в договорения размер за първите две стопански години, но за стопанската 2014/2015 г. ответникът обяснил, че договорът е сключен за 30лв./дка и няма да му заплаща по-голяма рента. Признава, че му е платена сумата от **4 150 лв.** за стопанската 2015/2016 г., но твърди, че не е получил плащане на рентата за стопанската 2016/2017 г. в размер на **4 136,55 лв.**, поради което иска от съда да осъди ответника да му заплати дължимата сума.

В отговора на ИМ, депозиран в срока по чл. 131 от ГПК пред ПлРС ответникът Г. П. Г. чрез пълномощника си адвокат Й.Я. от ПЛАК оспорва

основателността на предявения иск. Позовава се на извършени плащания по договора, както следва: с РКО от 27.12.2014 г. на сумата от **6 350 лв.**, от която сумата от **4 136,55 лв.** – плащане за стопанската 2013/2014 г., а сумата от **2 213,45 лв.** – авансово плащане за стопанската 2014/2015 г.; с РКО от 01.12.2015 г. на сумата от **6 350 лв.**, от която сумата от **1 923,10 лв.** – доплащане за стопанската 2014/2015 г., сумата от **4 136,55 лв.** – плащане за стопанската 2015/2016 г., а сумата от **290,35 лв.** – авансово плащане за стопанската 2016/2017 г.; с РКО от 26.11.2016 г. на сумата от **4150 лв.** като авансово плащане за стопанските 2016/2017 г. и 2016/2017 г.. Според ответника за четирите стопански години до подаване на ИМ същият е дължал на ищеца общо сумата от **16 546,20 лв.** за рента по договора и с оглед заплатената сума по 3 бр. РКО в размер общо на **16 850 лв.** няма задължения за рента към ищеца по договора за аренда.

За да уважи изцяло предявения иск с правно основание чл. 8 ал. 1 от ЗА за сумата от **4 136,55 лв.**, представляваща претендирано като дължимо плащане по договора за аренда за стопанската 2016/2017 г., ПлРС е приел, че с оглед заключението на приетата СГЕ текстовете посочени в представените от ответника 3 бр. РКО от 27.12.2014 г., 01.12.2015 г. и 26.11.2016 г. отнасящи се до основанието за плащане на сумите са добавени след изписване на основния ръкописен текст, което е индиция, че изписването е извършено с оглед нуждите на съдебното производство. Приел, че сумите не отразяват авансово плащане за процесната стопанска година, тъй като липсва отразено авансово плащане на сумите в счетоводството на ответника, а наред с това е житейски нелогично изплащане на авансови плащания в произволен размер за две стопански години напред при договорено еднократно изплащане на рентата в договора.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта в обжалваната му част, като останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

В конкретният случай с оглед задължителните указания на ВКС по реда на 307 ал. 3 от ГПК следва да бъдат съобразени и приетите по делото при повторното разглеждане на делото пред въззивния съд писмени доказателства.

Безспорно се установява от представения по делото в първата инстанция договор за аренда, сключен на 08.01.2013 г., с нотариална заверка на подписите на страните, сключен от въззивника по реда на чл. 38 от ЗЗД чрез пълномощно, предоставено му от въззиваемия, че със същия страните са договорили въззиваемият да предостави на въззивника под аренда зедемелски земи в землищено на гр. Долни Дъбник с обща площ 137,885 дка за пет стопански години, считано от стопанската 2013/2014 г. срещу годишна рента в размер на 30 лв./дка, платима в срок до 31.12 след изтичане на стопанската година и реализация на продукцията еднократно и в брой срещу подписан от арендодателя РКО.

Установява се от представеното в първата инстанция пълномощно от 20.11.2012 г. с нотариална заверка на подписите на страните, че въззиваемият е упълномощил въззивника да сключи договори за наем, аренда или обработка по негова преценка за наследствените му земеделски земи, останали в наследство от свещеник Никола Димитров Духлински, находящи се в землището на гр. Долни Дъбник с физически и юридически лица, вкл. сам със себе си при условията на чл. 38 от ЗЗД за срок от 5 години при цена и условия, каквито намери за добре.

Установява се от представените от въззивника в първата инстанция 3 бр. РКО, а именно РКО от 27.12.2014 г., удостоверяващ плащане на ищеца на сумата от **6 350 лв.** за парична рента 2013/14 г. и аванс 2014/15 г., РКО от 01.12.2015 г., удостоверяващ плащане на ищеца на сумата от **6 350 лв.** за парична рента 2014/15 г. - доплащане + аванс, РКО от 26.11.2016 г., удостоверяващ плащане на ищеца на сумата от **4 150 лв.** за парична рента аванс, че към датата на подаване на ИМ въззивникът е заплатил на въззиваемия на посочените основания общо сумата от **16 850 лв..**

РКО са оспорени от въззиваемия по реда на чл. 193 от ГПК относно съдържанието им, поради което в първата инстанция е открито производство по оспорване на истинността им, доказателствената тежест в което е върху въззиваемия като оспорваща страна, подписала документите.

Установява се от представения по делото в първата инстанция РКО, подписан от въззивника без дата, че същият е изплатил на въззиваемия сумата от **4 150 лв.** за парична рента 2016 г..

Установява се от приетото по делото в първата инстанция заключение на съдебно-графологична експертиза, изготвено от вещото лице Цветан Цветанов, което не е оспорено от страните, че подписите върху трите оспорени РКО са положени от въззиваемия А.Д., но във всеки от тях има добавен ръкописен текст, както следва: в РКО от 27.12.2014 г. е извършена поправка на датата в частта относно месеца, като под цифрата 1 е била изписана цифрата 0, а ръкописния текст аванс 2014/15 г. вероятно е дописан, в РКО от 01.12.2015 г. датата и ръкописния текст „допл + аванс“ е добавен, в РКО от 26.11.2016 г. ръкописния цифров текст датата и ръкописния текст „аванс“ е добавен. Вещото лице установява, че ръкописния текст и подпис на ръководител в представения от ищеца РКО и подпис на ръководител върху оспорените 3 бр. РКО са изписани от едно и също лице. След изследване на химикалната паста вещото лице е установило, че добавянето на ръкописния текст в съдържанието на оспорените РКО е извършено след изписване на основния ръкописен текст.

Установява се от приетото по делото в първата инстанция заключение на съдебно-икономическа експертиза, изготвено от вещото лице Теодора Илиева, което не е оспорено от страните, че въззивникът в качеството на земеделски производител е регистриран по ЗДДС и подава ежегодна годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДС, като попълва съответните

приложения към нея. Вещото лице е установило, че в счетоводството на въззивника, водено от „Евгени 2012 Консулт“ ЕООД, за процесния период са отразени плащания на арендодатели със счетоводна операция 602/501 – разходи за външни услуги срещу кредит сметка 501 каса – плащане в брой. Вещото лице установява, че за 2014 г. са отразени дата на счетоводна операция 01.08.2014 г. – 3 050 лв. и 01.10.2014 г. – 16 400 лв., за 2015 г. – 30.12.2015 г. дата на счетоводна операция – 12 100 лв. и за 2016 г. – 31.10.2016 г. дата на счетоводна операция – 24 200 лв., като счетоводните записвания не са осъществени по отделни ордери, а с една операция. Вещото лице установява, че съгласно предоставените му РКО за 2014 г. сумата от **6 350 лв.** платена на въззиваемия е осчетоводена като платена в рамките на сумата от 19 450 лв., за 2015 г. сумата от **6 350 лв.** платена на въззиваемия е осчетоводена като платена в рамките на сумата от 12 100 лв., а за 2016 г. сумата от **4 150 лв.** платена на въззиваемия е осчетоводена като платена в рамките на сумата от 24 200 лв.. Вещото лице установява, че липсват отнесени авансово платени суми за съответните стопански години, а сумите са отнесени като разход за годината, в която са платени, като не се установява на какво се дължи несъответствието между начислените и платени разходи за наем на земя през 2014 г. и 2015 г.. Вещото лице установява, че от РКО не може да се установи какви суми са плащани от въззивника на останалите арендодатели.

Установява се от представените по делото решение № 373/15.07.2020 г. по НАДХ № 675/2020 г. на ПлРС и решение № 142/04.12.2020 г. по ВНАДХ № 636/2020 г. на ПОС, с което е потвърдено решението на ПлРС, че с влязло в сила на 08.12.2020 г. решение по реда на чл. 78а от НК въззивникът е признат за виновен в това, че на неустановена дата до 11.04.2018 г. в град Плевен преправил съдържанието на следните частни документи, издадени от него, в качеството му на земеделски производител, разходни касови ордера (РКО) за изплатени суми на молителя-ищец А. Д. Д., а именно: РКО от 27.12.2014 г. за сумата 6 350 лв., като дописал текст „аванс 2014/15“; РКО от 01.12.2015 г. за сумата 6 350 лв., като дописал текст „допл.+аванс“ и РКО от 26.11.2016 г. за сумата 4 150 лв., като дописал текст „26.11.2016 г. и аванс“ и на същата дата 11.04.2018 г. чрез адв. Й.Я. ги е употребил пред ПРС по гр. дело № 423/2018 г. за да докаже, че не съществува парично задължение за стопанската 2016/2017 г. към арендодателя А.Д.Д. – престъпление по чл. 309, ал. 1 от НК“.

С оглед представените по делото писмени доказателства въззивният съд приема, че по силата на сключения между страните договор за аренда на 08.01.2013 г. въззивникът дължи на въззиваемия в срок до 31.12.2017 г.

договорената между страните дължима годишна арендна вноса за стопанската 2016/2017 г. в размер на **4 136,55 лв.** при договорено плащане в размер на **30 лв./дка** и липсата на доказателства страните да са постигнали съгласие за изменение на арендния договор досежно размера на арендната вноса по реда на чл. 16 от ЗАЗ. Представената по делото в препис искова молба, въз основа на която е образувано гр.д. № 6682/2020 г. описа на ПлРС не извежда до други правни изводи. При съобразяване на основание чл. 300 от ГПК задължителната сила на влязлото в сила решение на наказателния съд по реда на чл. 78а от НК, както и събраните в първата инстанция доказателства в тяхната съвкупност, въззивният съд приема, че оспорването на истинността на съдържанието на 3 бр. РКО от страна на въззиваемия е извършено успешно и същите следва да се изключат от доказателствата по делото в оспорените им части, установяващи основанието на изплащане на паричните суми от страна на въззивника на въззиваемия. С оглед липсата на писмени доказателства за извършено плащане от страна на въззивника към въззиваемия по договора за аренда именно за процесната стопанска 2016/2017 г. и доказания размер на вземането, въззивният съд приема, че искът е доказан по основание и размер и следва да бъде уважен. Липсва основание да се приеме извършване на авансово плащане от страна на въззивника на претендираната арендна цена, тъй като както РКО, така и счетоводните записвания при въззивника не установяват такова авансово плащане, а напротив плащане за предходни стопански години. Само по себе си плащането на суми в повече от договорения размер на рентата за предходните стопански години не доказва плащане за процесната стопанска година, като следва да се отбележи също, че делото не е направено възражение за прихващане на друго основание освен авансово плащане по договора.

При тези правни изводи въззивният съд приема, че атакуваното решение на Плевенският районен съд като правилно и законосъобразно като следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба отхвърлена като неоснователна.

На основание чл. 78 ал. 3 от ГПК с оглед отхвърляне на въззивната жалба в полза на въззиваемия следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за въззивната инстанция и ВКС в общ размер от **1 625 лв.** за адвокатско възнаграждение и държавни такси по сметка на ВКС. Липсват доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение от въззиваемия при първото разглеждане на делото пред ПОС, поради което на същият не следва да се присъждат разноски за тази инстанция.

Водим от горното, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1140/16.07.2018 г. по гр.д. № 423/2018 г. на Плевенския районен съд.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК Г. П. Г., ЕГН ***** от гр. Долни дъбник, ул. „Царевец“ № 7 да ЗАПЛАТИ на А.Д.Д., ЕГН ***** от гр. София, жк. „Гоце Делчев“ № 114А- вх. А, ап. 82 сумата от **1 625 лв.** за направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение и държавни такси пред ВКС.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО и не подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ на основание чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____